

ключалката и видѣла вътрѣ една чудно хубава количка, а въ нея впрѣгнатъ единъ златенъ сърнецъ. Веднага извикала тя

братчето си, да види и той прѣзъ дупчицата. И слѣдъ като огледали добрѣ, дали не иде отъ нейдѣ бабата, отворили бързо вратата и извлѣкли количката съ сърнеца. Седнали въ количката и почнали да се возятъ назадъ-напрѣдъ. Ала това било за малко врѣме, защото наскоро съгледали, че идатъ насрѣща имъ бабата и човѣкоядецътъ. Ами сега! „Ахъ, сестричко, какво ще правимъ сега?“ — извикалъ Ганчо. „Ако ни уловятъ, изгубени сме!“

„Мълчи!“ отговорила Маргаритка. „Азъ зная една много силна магьосническа поговорка, която помня отъ баба си:

„Червена роза ржцѣ боде;
И да ме гледашъ, да ме не видишъ!“

и веднага всички се прѣвърнали на трендафиловъ храстъ. Маргаритка станала на роза; Ганчо — на тръне, количката — на листа, а сърнецътъ — на коренъ.

Ето че се задали човѣкоядецътъ и жена му; бабата се навела и се опитала да откъсне розата, но търнетъ тъй силно я боднали по ржцѣтъ, че ѝ ги дори разкървали и тя отминала съ ядъ. Щомъ старитъ отминали, дѣцата пакъ си

станали както сж си били по-рано и бързо припуснали количката напрѣдъ. Вървѣли, вървѣли и стигнали до една пещъ, пълна съ хлѣбъ. Изъ пещъта се зачулъ глухъ гласъ: „Приберете тоя хлѣбъ, приберете тоя хлѣбъ!“ Маргаритка прибрала набързо хлѣба въ количката и веднага продължили пътя си. Като вървѣли, стигнали до една голѣма круша, пълна съ зрѣли круши. И тукъ се зачулъ гласъ: „Обрулете крушитъ ми, обрулете крушитъ ми!“ Маргаритка почнала тутакси да брули

крушитъ и братчето ѝ помогнало да ги натурятъ въ количката. Слѣдъ малко стигнали до една лоза, която тежела отъ грозде. И отъ лозата се чулъ приятенъ гласъ: „Оберете гроздето ми, оберете гроздето ми!“ Маргаритка обрала гроздето и го наредила въ количката.

Докато дѣцата се скитали насамъ-нататъкъ изъ полето, човѣкоядецътъ и жена му стигнали у дома си и видѣли, че дѣцата откраднали количката съ сърнеца, както и тѣ нѣкога, прѣди години, ги откраднали отъ истинския имъ стопа-